

kgl. anordning. Noget anderledes forholder det sig med visumpligten. Reguleringen af disse hyppigt skiftende forhold findes det mere hensigtsmæssigt at lade ske ved bekendtgørelse fra justitsministeriet.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til T § 7, stk. 2, 1ste led, hvorefter justitsministeren bemyndiges til at træffe bestemmelse om udfærdigelse af legitimation til udlændinge, som ikke er i stand til at skaffe sig nationalitetspas. I denne forbindelse kan nævnes, at Danmark i henhold til internationale overenskomster har udstedt særlige legitimationsdokumenter til flygtninge fra andre lande, således f. eks. Nansenpas, Flygtningecertifikater og de såkaldte internationale rejseudokumenter.

Også udenfor tilfælde, hvor Danmark er internationalt forpligtet til udstedelse af legitimationsdokument, har man i vidt omfang givet udlændinge såkaldte „fremmedpas“ i lighed med den i forskellige andre lande gældende ordning.

Reglen må i øvrigt først og fremmest betragtes som værende til gunst for vedkommende udlænding, men det kan også være i den danske stats interesse, at de herværende udlændinge, der ikke er i stand til at legitimere sig ved sædvanligt nationalitetspas, får et dokument, der også vil kunne tjene som legitimationsdokument her i landet, jfr. herved den i T § 7, stk. 2, og nærværende udkasts § 13, stk. 2, indeholdte bestemmelse om, at det kan pålægges udlændinge under deres ophold her i landet til stadighed at have deres pas på sig og på forlangende forevise det for politiet.

Til § 2.

I denne paragraf er samlet de tilfælde, i hvilke afvisning af udlændinge kan finde sted.

Afvisning af udlændinge sker ved indrejsen her til landet, normalt ved landegrænsen og de øvrige særlige indrejsesteder. Det er, hvis afvisningen skal kunne gennemføres, nødvendigt, at der i disse sager, der som oftest ikke vil give anledning til tvivl, træffes en meget hurtig afgørelse, idet det ikke sjældent kan være forbundet med store vanskeligheder og bekostninger eller endog vise sig umuligt at blive af med den pågældende, såfremt han af grænsemyndighederne i nabostaten måtte blive betragtet som værende modtaget her i landet. Afvisning er derfor hidtil sket efter beslutning af det lokale politi eller rigspolitchefen, som imidlertid i sager, der kunne give anledning til tvivl — herunder navnlig i sager, hvor politiske hensyn kunne gøre sig gældende —

altid har forelagt spørgsmålet for justitsministeriet.

Man har fundet det hensigtsmæssigt og fuldt forsvarligt at opretholde den ordning, at afgørelserne i de klare tilfælde, som omhandles i stk. 1, nr. 1—7, træffes af politiet, men har i stk. 2 udtrykkeligt fastslået, at politiet ikke på egen hånd må foretage afvisning, for så vidt den pågældende udlænding påberåber sig og sandsynliggør, at han er politisk flygtning, idet afgørelsen i så fald foreslås henlagt til justitsministeren.

I de i stk. 3 nævnte tilfælde kan afvisningen kun ske efter justitsministerens beslutning.

Om de i stk. 1 nævnte afvisningsgrunde bemærkes følgende:

Bestemmelsen i nr. 1 har ikke fundet særligt udtryk i den gældende lovgivning, men er en selvfølgelig regel, der også hidtil er fulgt i praksis. Tilsvarende gælder bestemmelsen i nr. 7.

Nr. 2 er ligeledes i overensstemmelse med gældende praksis, jfr. herved F. § 2, 1. pkt., om udsendelse og udvisning af subsistensløse udlændinge, som ikke har erhvervet forsørgelsesret.

Nr. 3 findes ikke i den nugældende lovgivning, men er en naturlig følge af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse.

Bestemmelsen i nr. 4 træder i stedet for den gældende bestemmelse i F. § 1, sidste stykke, om forbud mod at udenlandske tatere, musikanter o. lign., der vil søge erhverv ved omvandring, tager ophold her i landet. Man har fundet det hensigtsmæssigt at give bestemmelsen en mere almindelig formulering, således at der lægges vægt på, om den pågældende må formodes at ville ernære sig på ulovlig eller uhæderlig måde. En lignende bestemmelse findes i § 3 i den norske lov af 2. april 1927 om utlændingers adgang til riket og i § 19 i den svenske utlänningslag af 15. juni 1945.

Nr. 5 og 6 svarer i det væsentlige til T. § 1, stk. 3, dog med den ændring, at politiet ikke kan træffe bestemmelse om afvisning af hensyn til statens sikkerhed eller af anden lignende grund, idet afgørelsen i sådanne tilfælde er henlagt til justitsministeren.

Vedrørende bestemmelsen i stk. 2 bemærkes, at man, for så vidt udlændingen sandsynliggør, at han er politisk flygtning, har fundet det rimeligt, at beslutningen om afvisning, selv om afvisningsgrunden iøvrigt er klar, træffes af justitsministeren. I sådanne tilfælde bør afvisningen gøres til genstand for en nærmere overvejelse, og der må ved afgørelsen tages andre hensyn end de rent